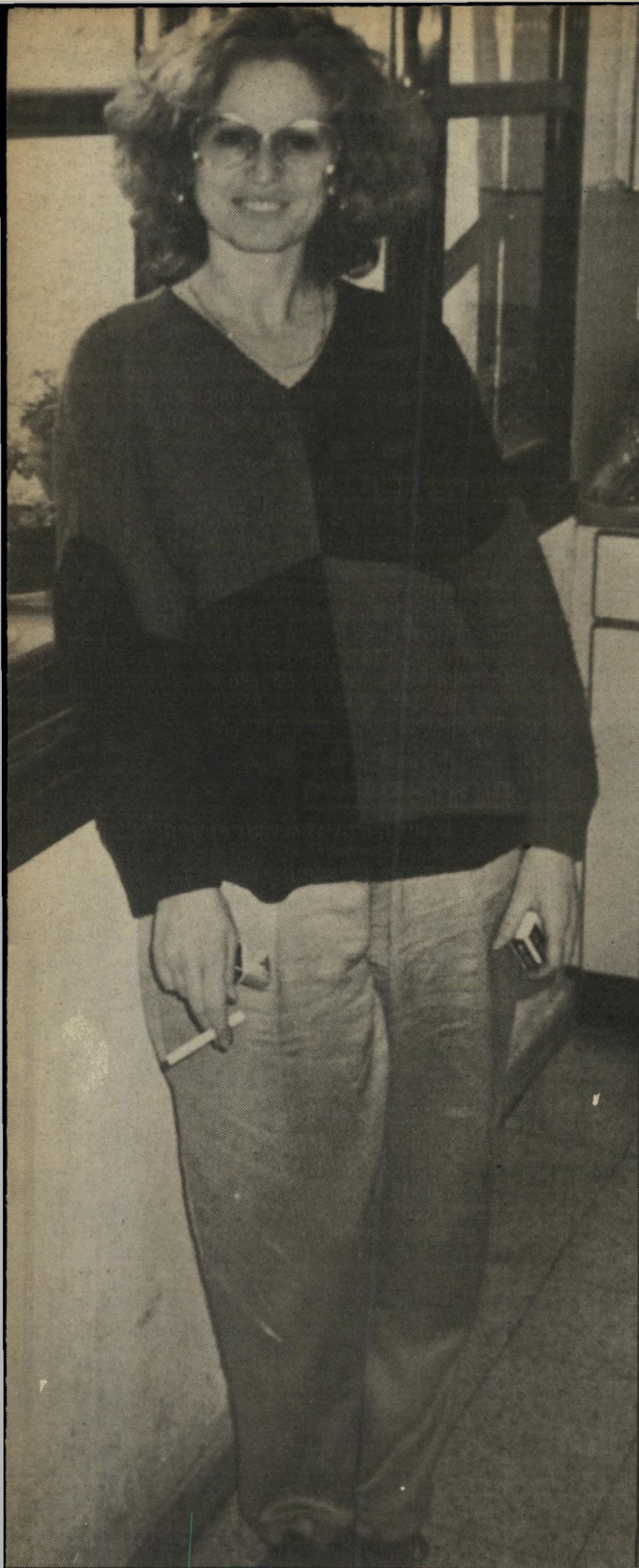

שנתנה אמון יתר ברוכא המטפל? בעלה, הרופאים ברשלנות, ומאיים לתבוע אותם לדין

ריבי ערב מותה

רשלנות בטיפול בבית-החולים גרמה למותה.

שאלו היתה מטופלת באופן פרטי. כמיכתבו מציין הר"ר ברמן כמה התבטאה, לדעתו, רשלנותו של הר"ר אלסנר: בשום שלב בטיפול לא הזהיר אותה מפני הסכנות הכרוכות בטיפול בפרנונו. מעולם לא הביא לידיעתה מהם הסימפטומים המעידים על סכנה והמצריכים טיפול מיידי. המעקב שבלי שבדק אותה קודם לכן בקפידה, ובניגוד להוראות היצרן, הוא התעלם מהסימפטומים החמורים, שהופיעו אצל ריבי יום לפני שאושפזה במצב של הלם. אילו היה מבצע את הבריקות הנדרשות באותו יום, ולא פוטר אותה במנוחה ובשתייה מרובה, יתכן והיה ניתן להציל את חייה.

על כל הטענות הללו מנוע הר"ר אלסנר להשיב, משום שהוא זקוק לאישור דובר משרד-הבריאות, וזה לא ניתן. גם סגן-מנהל בית-החולים שובא בתלישה-שומר, הר"ר משה תירוש, מונע (המשך בעמוד 42)

אישפוז כלל לא עלתה בשיחה. לא בוצעו שום בדיקות-דם או אולטרה-סאונד. היא המשיכה להרגיש רע ולהקיא, ורק בגלל דבריו המרגיעים של הר"ר אלסנר נמנעו מלנסוע לח"ר-מיון, בהנחה שהסימפטומים יעברו מעצמם, כותב הר"ר ברמן במיכתבו.

גירווי-יתר בשחלה

למחרת בבוקר הבחין הר"ר ברמן שריבי מבולבלת לחלוטין, ואינה מדברת כראוי. הוא טילפן לר"ר אלסנר, שהורה להביאה מיד למיון של בית-היולדות נשיבא. הרופאים התיקו קהל סביבה בדאגה, ואני התבקשתי לרוץ עם בדיקות-דם למעבדה. בריקת תיפקוד-ריישה לא היתה ניתנת בתחילה לביצוע, שכן הרם נקרא כבר כמורק.

"הרו"ח של בית-החולים מציין כי הגיעה לאישפוז במצב של הלם, עם לחץ-דם לא-מדיד. בדיקת אולטרה-סאונד העידה על גירווי-יתר חריף, עם ריבוי ציסטות גדולות על פני שתי השחלות, ועם הצטברות נוזלים עצור מה" כותב הר"ר ברמן.

כפעם האחרונה נשלחה ריבי לבדיקת אולטרה-סאונד 14 יום לפני שאושפזה. גינקולוגים שעיעם שוחחי תי, כמו הר"ר יאן בוקובסקי, טיפלו בה לפני הר"ר אלסנר, אמרו שבזמן שאשה עוברת טיפול בפרנונו, נהוג לשלוח אותה לבדיקת אולטרה-סאונד אחת ליומיים-שלושה.

לאיכך נהג הר"ר אלסנר. כך גם לגבי בדיקות-דם שנהוג לערוך אחת ליומיים-שלושה, ואילו ר"ר אלסנר ערך לריבי בדיקות דם פעמיים בחודש. אחרי שעתיים בחדר-המיון היא הועברה למחלקה הניורולוגית, אחרי שנבדקה במכשיר סורק-מוח, ואובחן שיש לה אירוע מוחי, שהתבטא באוטם טרי המיסרפלי משמאל.

כשאושפזה במחלקה הניורולוגית, הוסבר לבנייה-מישפחה שהיא סובלת מאפזיה (אובדן יכולת מילולית) ומד שיתוק חלקי בצד ימין. הרופאים היו מודאגים ביחס לתוצאות הנוק שנגרם, אך לא הובעה כל דאגה ביחס לסכנה של נזק מוחי נוסף.

שלושה ימים אחרי שאושפזה ריברו הרופאים עם הר"ר ברמן על החלמתה תוך פרקיזמן של שבועיים, ועל הפנייתה אחר-כך לבית לווינשטיין ברעננה, לתהליך שיקום. כל אותה עת לא נערכו בדיקות סורק-מוח נוספות, וריבי לא היתה מחוברת למוניטור, מציין הר"ר ברמן.

"בלילה שבין ה-4 ל-5 במאי חלה החמרה במצב. אביה, שישב אז לידה, קרא לאחיות, משהבחין בקשיי נשימה. היה צורך בהחייאה, ואחר-כך בהנשמה מלאכותית. היא איבדה לחלוטין את הכרתה, שלא שבה אליה עוד.

בצהרי ה-5 במאי בוצעה בדיקת סורק-מוח נוספת, שהראתה על בצקת במוח שגרמה להרניאציה (עיוות מיבנה המוח) של המוח. היא הועברה למחלקה לטיפול נמרץ, ושם הוסבר לנו שסיכויי הצלתה קלושים ביותר. המצב נשאר חמור עד למותה.

השתלשלות-עניינים זו, והשוואת הטיפול שנקט לטיפול המומלץ על-ידי הספרות המיקצועית והמומחים בתחום זה, מולכים אותי למסקנה כי דרך ההתמודדות של הר"ר אלסנר עם מצבה של ריבי מבטאת רשלנות פושעת, אשר-בשילוב עם רשלנות גם בטיפול בבית-החולים גרמה למותה, כותב בעלה לפרופ' לס.

אסטרוגנים כרם, השחלות גדלות וישנן ציסטות בשחלות. זה בא לידי ביטוי בשילשולים, בנוזל בריאה, בנוזל בבטן ובהקאות. אלה היו התופעות שהתגלו אצל ריבי. אבל הר"ר אלסנר לא מצא לנכון להפנותה לבית-החולים.

ביום השני, ה-9 במאי, לפנות בוקר, היא מתה מוות קליני.

יום קודם לכן, בשעות אחר-צהריים, מתה מוות מוחי.

שבוע לפני-כן היא הובאה לבית-החולים תליה-שומר כמצב של הלם.

"באחד במאי היא התעוררה בהר" גשה גרועה ביותר, ונאלצה לבטל ראיון חשוב שקבעה לאותו יום בירושלים. היא טילפנה בבוקר אל ר"ר אלסנר לביתו, אך הוא כבר יצא. אשתו ביקשה שלא לטלפן אליו לבית-החור לים (נשיבא). והבטיחה לבקש ממנו לטלפן. הוא טילפן בהמשך הבוקר, ואחרי שריבי תיארה את הסימפטומים, הציע שתבוא אליו בשעה 16:30 לקלי-ניקה.

"ריבי התחילה להקיא, והקיאיה לסירוגין במשך כל היום. בשל מצבה לא יכלה לנהוג, ונסעה אל ר"ר אלסנר במונית.

"בשונה סיפרה לי כי דיווחה לו במפורט על כל הסימפטומים. הוא ברק אותה ויעץ לה לשכב כמיטה, לשתות הרבה, ובמידת הצורך לקחת כדור נגד כאבים לפי בחירתה. האפשרות של

אמפולות (יום) לתאריכים 20-23 באפריל...

"במהלך שבוע זה חשה ריבי ברע, התלוננה על תחושת נפיחות, בחילה, שילשולים וכאבי-בטן. בתחילה היו הסימפטומים דומים לאלה שמהם סבי לה כחודשים הקודמים, ביחד כמרים, בעיקבות הטיפול, אך בסוף השבוע של ה-29 באפריל הם התרופו עוד יותר. היא נעשתה נפוחה ככל הגוף, עלתה במידה ניכרת במישקל, והבגדים לא עלו עליה, כותב הר"ר ברמן במיכתבו למנכ"ל משרד-הבריאות.

"ישר כשמגלים סימני-נפיחות, צריך לשלוח לבית-החולים ולא מח" כים, אומר הר"ר בוקובסקי.

המחקרים הרפואיים, בדוגמת אלה של אינסלר, בלנקשטיין, משיח וזר ננפלד, שפרקים מהם צירף הר"ר ברמן למיכתבו, מגלים שהסימפטומים, שע" ליהם דיווחה ריבי לר"ר אלסנר, מעיי דים כבירור על גירווי-יתר בשחלות, המחייב אישפוז מיידי.

הפרופ' לונגפלד הוא שגילה את הפרנונו ב-1954, והביאו ארצה ב-1960. בראיון שהעניק לכתבת ורד לוי מעל-המישומר אמר שגירווי-יתר שחל-תי נוצר כתוצאה מלקיחת כמות מופרזת של פרנונו, וכן שישנן שש רמות חומרה של התפתחות הסימפ-טומים של התופעות. שלב 3 מחייב אישפוז. זהו מצב שבו יש יותר מדי

ריבי ברוניצה

היה בה רצון חזק להביא עוד ילד לעולם...

ועדת בדיקה

תגובת דובר משרד-הבריאות, ששואל אלגרבלי: "לאחר פנייה

41